

[Kaj Mønsted.]

delsministeren tog initiativ til, da erhvervslivet og bankerne ikke selv har taget initiativ til at oprette en sådan bistandsfond, igennem lovgivningen at oprette en sådan bistandsfond, der blev betalt af bankerne og de store virksomheders overskud, så man netop havde en kollektiv aftale erhvervslivet imellem, som man kunne trække på i sådan nogle situationer som dem, der er talt om her. Dette ville være rimeligt, og så kunne de 200 mill. kr., som staten skal yde her, jo bruges på en anden og beskæftigelsesmæssigt bedre måde.

Det er også nødvendigt at påpege, når man taler om forslaget konkrete enkeltheder, hvad med de ansatte på virksomhederne? Det må da være helt afgørende, hvis der overhovedet skal ydes hjælp til en virksomhed, at det bliver op til de ansatte at være medbestemmende netop om hele dette spørgsmål. Vi kommer jo meget nemt i den situation, at man siger, at når det går godt, så stryger vi overskuddet, men når det går skidt, så skal staten altså træde til på den ene eller den anden måde. Jeg er da også bekendt med, at der er virksomheder, som er bragt i vanskeligheder, ikke på grund af økonomiske likviditetsvanskeligheder eller den slags ting, men fordi de har været dårligt ledet i en årrække, og fordi der er pumpepet alt for mange penge ud af virksomhederne, på en sådan måde, at de faktisk er klar til at falde om, så snart den første økonomiske krise viser sig.

Vi er faktisk her inde på hele spørgsmålet om arbejdernes medbestemmelse og medindflydelse på virksomhederne. Vi kan i hvert fald ikke medvirke til noget lovforslags gennemførelse, uden at man har netop hele den side af sagen med i det.

Lovforslag nr. 169 kan jeg såmænd ikke svinge mig så højt op over. Det er for så vidt en garantiordning for lån, som skal ydes af bankerne, og bankerne skal altså have denne garanti, fordi de altså ikke vil løbe nogen risiko, og slet ikke når det drejer sig om de små virksomheder, som har op til 75 medarbejdere. Vi vil gerne se på, om dette forslag kan få en sådan udformning, at vi er i stand til at støtte det.

Wihjelm (VS):

Må jeg først sige om lovforslaget om

statsgaranti for driftslån til håndværks- og mindre industrivirksomheder, at her gælder for vores vedkommende de samme bemærkninger, som jeg havde om det forslag, vi behandlede før. Jeg vil gerne tilføje, da handelsministeren nu gjorde stillingen op efter det forrige forslag og sagde, at han konstaterede, vi ikke kunne medvirke, at det har jeg rent faktisk ikke sagt. Det er muligt, at det vil blive den rigtige konklusion, det vil jeg slet ikke udelukke, men vi er da modtagelige for de argumenter, der vil komme under udvalgsarbejdet. Det, jeg sagde, var blot, og det gælder også lovforslag nr. 169, at vi ikke umiddelbart kan fremvise nogen større varme over for den slags forslag i det hele taget.

Om det mere vigtige og omfattende og principielle, som der er nogle der mener der ligger her i lovforslag nr. 168, vil jeg sige, at vi godt nok er endnu en tak mere skeptiske, dels med hensyn til denne bistandsfond, dels helt generelt på grund af det grundelement af økonomisk støtte til privatkapitalistiske foretagender, der er i det. Jeg vil dog tilføje, at jeg finder det en lille smule vanskeligt at se, hvad det egentlig er, det tager sigte på, og jeg er ikke blevet klogere af de 9 ordførertaler, der har været her foreløbig, for der har ikke været ét konkret eksempel. Jeg finder det lidt vanskeligt, bl. a. fordi der står, at betingelsen for at yde denne støtte til konjunkturramte virksomheder dels er, at de er levedygtige, dels at mulighederne for at få kapitaltilførsel ad normal vej, altså fra de private pengeinstitutter, er udtømt. Men samtidig står der jo i bemærkningerne, at normalt kan en levedygtig og velleddet virksomhed få klaret sine finansieringsproblemer ved samarbejde med pengeinstitutterne. Det er altså en lidt ulden ting ved det, synes jeg nok.

En anden ting er, om man forestiller sig, at dette at støtte en virksomhed — et af kriterierne er, at den er ramt af midlertidige afsætningsvanskeligheder — i sig selv øger afsætningsmulighederne, eller om man i virkeligheden i de fleste tilfælde ved at støtte en enkelt virksomhed, som var ude for afsætningsvanskeligheder under den almindelige konjunkturkrise, er med til at brede disse vanskeligheders ringe i vandet. Lad os nu tænke os, at man inden for en branche støtter en virksomhed, den mest udsatte af